

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **T.T.L.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, poštovní schránka 78,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2019, č. j. CPR-18969-3/ČJ-2019-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna ve výši **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 5. 8. 2019 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 6. 2019, č. j. CPR-18969-3/ČJ-2019-930310-V234, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-55280-42/ČJ-2019-040022-SV-ZZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k jeho vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody stanovené v ust. § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění, uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí stran uložení správního vyhoštění považuje za nesprávné a nedostatečné. Zdůraznil, že v jeho případě nebylo nutné přistoupit k tak přísnému opatření, neboť správní vyhoštění nedostatečně zohledňuje míru porušení zákona o pobytu cizinců, jehož se dopustil. Žalobce totiž přicestoval do České republiky neúmyslně a nevědomky při své cestě z Vietnamu a na území České republiky nepobýval déle než několik hodin. Vzhledem k daným okolnostem je uložení správního vyhoštění příliš tvrdým a neadekvátním opatřením, zvláště když žalobce sice projevil nedbalost týkající se dodržování povinností souvisejících s pobytem na území schengenského prostoru, avšak neměl vůli porušovat právní řád České republiky. Dle žalobce mělo být na jeho případ analogicky aplikováno ust. § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na skutečnost, že na území České republiky vstoupil nelegálně jakožto oběť pašeráckého gangu a do styku s českými orgány přišel až v okamžiku, kdy jim byl předán německou policií. Neměl tak možnost využít dobrodiní ust. § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nemohl sám kontaktovat české orgány a požádat o mezinárodní ochranu před svým zajištěním dle § 124 odst. 1 téhož zákona. Dle žalobce je správní vyhoštění je nepřiměřené a míra porušení pobytového režimu na území České republiky nízká též pro okolnosti jeho odchodu z Vietnamu a s ohledem na skutečnost, že požádal o mezinárodní ochranu.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla žalobu zamítnout, neboť neshledala ve svém postupu pochybení. V podrobnostech odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasila a právní zástupce žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě soudu výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu, a to zejména z protokolu o výsledku žalobce ze dne 20. 3. 2019, vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa nelegálně, kde si chtěl vydělat peníze. Z Vietnamu vycestoval nákladní lodí společně se skupinou dalších osob a za pomoci převaděče. Cestovní doklad odevzdal převaděčům ještě na pevnině. O místě, kde vystoupili z lodi, nic nevěděl, dále cestovali různými dopravními prostředky a část cesty také pěšky. Cestovali po celou dobu od srpna 2019 až do zajištění žalobce dne 19. 3. 2019, přestávku měli pouze jeden nebo dva dny. V průběhu cesty je nikdo nekontroloval. Vše organizovali převaděči, za cestu měl žalobce zaplatit 7 000 - 8 000 Euro, ale byli dohodnuti, že si tuto částku odpracuje v Německu. Uvedl, že by v případě návratu do Vietnamu měl ekonomické problémy a problémy s úřady. Cítí se být Vietnamcem, je to jeho vlast a země, kde má rodinu, musel ji však opustit kvůli ekonomickým problémům. Nevěděl, jakými státy cestoval a ani o tom, že je na území České republiky neoprávněně. Na Českou republiku ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že zde nikoho nezná a nemá ani prostředky, aby si zde zajistil dočasné ubytování. Neví, kam by v případě propuštění ze zajištění šel a co by dělal. Chtěl by proto požádat v České republice o azyl.
8. Námitku nedostatečného odůvodnění uloženého správního vyhoštění, tedy nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí shledal soud nedůvodnou, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaná podrobně rozvedla, na základě jakých důvodů došla k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaná uvedla, že bylo správním orgánem jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky minimálně dne 19. 3. 2019 neoprávněně bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a zároveň i bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaná rovněž konstatovala, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí a až poté, co správní orgán I. stupně vyhodnotil důvody, které by žalobci znemožňovaly vycestování.
9. Soud zhodnotil, že žalovaná odůvodnila napadené rozhodnutí v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, který je dostupný na www.nssoud.cz. Dále je třeba uvést, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto nutné s ohledem na ust. § 89 odst. 2 správního řádu hodnotit i s přihlédnutím k této skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soud přitom v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaná na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážila, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť to je předmětem následujícího meritorního přezkumu.

10. Ze shora předestřených žalobních tvrzení vyplývá, že v daném případě není mezi účastníky řízení sporu o skutkových otázkách případu, nýbrž „toliko“ o přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby 1 roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců a polehčujícím okolnostem.
11. Dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky,*
 1. *pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*
 2. *pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
12. Uložená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena ve výši jedné třetiny maximální zákonné sazby 3 let dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přitom soud nevyhodnotil jako nepřiměřenou s ohledem na zjištěný skutkový stav případu, když žalobce naplnil hned dvě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, a to jednak tím, že vědomě pobýval minimálně dne 19. 3. 2019 na území České republiky bez platného cestovního dokladu a jednak bez platného oprávnění k pobytu (víza), to vše navíc s úmyslem nelegálně pracovat v Německu, kdy za pomoci převaděčů, kterým odevzdal svůj cestovní pas, vycestoval z Vietnamu. Cestoval přitom různými dopravními prostředky tak, aby se vyhnul hraničním kontrolám, což se mu dařilo až do zadržení německou policií. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce si byl od prvopočátku vědom, že se dopouští protiprávního jednání.
13. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti stanovení doby 1 roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. Závěry soudu přitom zcela korespondují závěrům, které vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2129/2010 a také na www.nssoud.cz, když Nejvyšší správní soud mj. vyslovil, že „...zákon o pobytu cizinců stanoví, že police cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona, mezi které patří např. to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179)“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku I. dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Současně pak podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.
16. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 10 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 7. 2019, č. j. 78 A 20/2019-13. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. října 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)